

Les veus de la Dissidència: «De què parlam...

2008-09-16 19:32:56

Només destacar un article convincent i aclaridor sobre els processos de dissidència. Avui, tot repassant el [Diari Balear](#), he trobat el text d'Hilari de Cara. El seu article [«De què parlam quan parlam de cultura espanyola?»](#) m'ha sotragat de forma contundent.

Quan vivia a Nova York, cada setmana venia una dona a fer-me net l'apartament. Era mexicana, de La Puebla, i era una índia sense mestissatge. Parlava un pèssim espanyol que li havien imposat sobre la seva llengua indígena. Com que em sobraven alguns llibres, n'hi vaig anar regalant un parell que tenia repetits, una novel·la de Rulfo, una altra de Fuentes, qualche mètode d'espanyol per a estrangers, i d'altres. Els hi regalava per als seus fills, que començaven a anar a escola. Teníem una bona relació, de vegades, quan ella tornava de vacances de Mèxic, o quan venia qualche familiar seu a NY, em regalava ara un cendrer de ceràmica indígena, de vegades fulles d'aloè, que ella bullia i mesclava fins a aconseguir una beguda agradable i crec que sana. De vegades cuinava per mi qualche plat mexicà, i en general, eren més gustosos que els dels restaurants azteques de NY. Un bon dia, em va dir, de part del seu fill gran, que no importava li regalàs més llibres en espanyol. El que ell volia eren llibres en anglès. De fet, ni ella ni la seva família havien sentit a xerrar mai ni de Rulfo, ni de Fuentes, ni del Quixot. Tot el que volien ella i els seus fills era aprendre anglès, integrar-s'hi. [...]

Potser resulti molt pamfletari, en qualsevol cas: reflexa el fet que sovint molts ciutadans es veuen obligats a caure en la dissidència del seu propi sistema polític o social, moltes vegades imposat i que per alguns altres no és res més que una «gàbia d'or» on nedar la resta de l'existència.